

Bandes de so John Powell: un altre jovenet ben sorprenent

Házael González

*X-Men:
la decisión
final.*

Parlem aquest mes d'un compositor bastant jove que, a poc a poc, ha anat pujant llocs a l'escala d'aquests compositors de bandes sonores criats sota l'atenta tutela del mestre Hans Zimmer, qui, no hi ha dubte, ha aconseguit formar tota una sèrie de professionals que, ben aviat, han demostrat el seu talent, ja sigui junts o per separat, i aviat entendreu el perquè d'aquestes paraules, però de moment, ens quedem només amb aquest nom, John Powell, aquell que ara ha posat música ni més ni menys que a la tercera part de la sèrie de pel·lícules dedicades als mutants més famosos de la història dels còmics, amb perdó a tots els altres. Després que Michael Kamen (amb l'ajut de Matthew Ferraro) posés notes als primers *X-Men* (Bryan Singer, 2000) i John Ottman als *X-Men 2* (X2, Bryan Singer, 2003), ara Powell ha fet el mateix a *X-Men 3: La Decisión Final* (*X-Men: The Last Stand*, Brett Ratner, 2006). I el resultat ha estat més que espectacular, perquè la partitura del compositor s'adapta com un guant a les aventures mostrades a pantalla (i a les composicions precedents, la qual cosa és ben important), i sap endinsar-nos al

crani del professor Xavier, als tortuosos pensaments de la renascuda Fénix, als impulsius modals del sempre ben rebut Lobezno, o als deliris del perillós Magneto. No hi ha dubte: Powell sap què és el que ha de fer, i ho fa ben bé.

¿D'on ha sortit aquest compositor? Dons a més d'una petita carrera a televisió, i de ficar-se dins aventures com les de *Cara a Cara* (*Face/Off*, John Woo, 1997, en què ja donava pistes de per on aniria el seu treball, aviat el trobem unit a un altre nom de la composició, i tots dos signen melodies tan famoses que molta gent es demanarà si el destí d'aquest dos compositors no serà fer feina sempre junts. Ens referim, és clar, a Harry Gregson-Williams, amb qui va compondre músiques tan conegudes com les de *Hormigaz* (*Antz*, Eric Darnell i Tim Johnson, 1998), la divertida *Evasión en la Granja* (*Chicken Run*, Peter Lord i Nick Park, 2000), i sobretot, les fabuloses *Shrek* (Andrew Adamson i Vicky Jenson, 2001) i *Shrek 2* (Andrew Adamson, Kelly Asbury i Conrad Vernon, 2004), a més de la darrera (almenys fins ara), *Miss Agente Especial 2: Armada y Fabulosa* (*Miss Congeniality*

2: *Armed & Fabulous*, John Pasquin, 2005). I com dèiem, tota la fama que tots dos varen aconseguir amb aquest grapat de partitures semblava que no els deixaria mai fer-se un nom per ells mateixos; però el temps ha demostrat el contrari: Gregson-Williams està fent una feina cada vegada més magnífica i espectacular, i el mateix podríem dir de Powell. I si és ben cert que tots dos encara són ben jovenets i de vegades deixen veure massa les influències més directes (John Williams, el mestre Zimmer, o fins i tot Danny Elfman en aquesta darrera aventura mutant), encara els queda molt camí per recórrer i demostrar allò que són capaços de fer.

Perquè, per altra banda, ens trobem que John Powell ha signat ell tot sol partitures tan interes-

sants com *Dos Colgados en Chicago* (*Just Visiting*, Jean-Marie Poiré, 2001, versió americana de la mateixa pel·lícula feta a França pel mateix equip l'any 1993), *Evolution* (Ivan Reitman, 2001), *Yo soy Sam* (*I am Sam*, Jessie Nelson, 2001), les estupendes *El Caso Bourne* (*The Bourne Identity*, Doug Liman, 2002) i *El Mito de Bourne* (*The Bourne Supremacy*, Paul Greengrass, 2004), *The Italian Job* (F. Gary Gray, 2003), *Alfie*, *Un Seductor Irresistible* (*Alfie*, Charles Shyer, 2004), *Robots* (Chris Wedge, Carlos Saldanha, 2005, en què també hi col·laborava Ian Ball), o *Sr. y Sra. Smith* (*Mr. & Mrs. Smith*, Doug Liman, 2005). I encara que no ha estat proposat mai per cap premi de consideració, ja comença a figurar a moltes travesses, així que no el perdeu de vista. ■